

Találkozás Kertész Marcellával, a Miskolci Nemzeti Színház színművészeivel

Jó néhány évvel ezelőtt láttam egy zenés műsort a televízióban – az akkori musical osztály végzősei mutatták meg magukat. Volt közöttük egy törekeny, csupa energia lány is, akinek akkor, ott valamiért meg kellett jegyezni a nevét. Kertész Marcella immár tíz éve a Miskolci Nemzeti Színház társulatának tagja.

– Mit látunk, ha bekukkantunk a debreceni szülői ház ablakán?

– Sok könyvet, rengeteg lemezt – emlékezik Kertész Marcella. – Édesapám ugyanis operarendező volt, 25 évig a debreceni operatagozat csapatát erősítette. Édesanyám a pályáját táncosnóként kezdte, majd rendezőasszisztensként dolgozott édesapám oldalán. Együtt alkottak, az életük az opera volt, így nem csoda, hogy én négyévesen már színpadon álltam.

– Törvényszerű, hogy a színházban dolgozó szülők gyermekéből színpadi ember lesz?

– Természetesen nem mindenkinél alakul így, de nálam ez történt. Az első szerepem a Bánk bánban volt, és anyukám hamar rájött: itt bizony baj van, a gyereke túlságosan otthonosan mozog a színpadon! Ő normális gyerekkort akart nekem biztosítani, az élet mégis másként alakult, de nem bánom. Bár sokat voltam színpadon, tájelőadásokra jártunk, akár a felnőttek, mégsem voltam soha fáradt. Már akkor nagyon élveztem a színpadi létet.

– Magányos gyerek voltál?

– Nem, pedig sokat voltam otthon egyedül a szüleim elfoglaltságai miatt. Gyakorlatilag ők arra értek haza, hogy én felvettem anyukám ruháit és cipőit, kisminkeltem magam és cipőkanál-mikrofonnal a kezemben hatévesen Bartók-műveket üvöltöttem, teljes

átszellemültséggel. Jó gyerekeknek mondtak, még a kamaszkor lázadása is elkerült. Hozzá kell tennem, irtózatosan csúnya kislány voltam, akinek a legfőbb félelme az volt, hogy nem talál majd fiút magának. Anyukám tartotta bennem a lelket, ő mondogatta mindig, várjak a soromra, minden jóra fordul.

– Kamaszként színésznőnek készültél?

– Gyerekként fuvolázni tanultam, de ahhoz nem voltam elég jó, hogy felvegyenek a szakközépiskolába az akkori tudásommal. Szerencsém volt, egy helyi énektanár ugyanis kiszúrt magának, így kerültem ének szakra. Jó döntés volt, hiszen alapvetően izgága természet vagyok, míg a hangszerhez türelem kell. Sosem lett volna jó zenész belőlem. Azt nem tudom, hogy a színház hogyan lépett az életembe. Egyszer csak ott volt, és kész. Drámákat olvastam tizenévesen, faltam az otthoni könyvtár könyveit. A Színművészetre a felvételi nem sikerült, a Zeneművészetre kerültem. Közben volt egy nagyon érdekes kalandom, zenés mesterséget tanítottam a legendás debreceni Ady Endre Gimnáziumban. Én, a tizenkilenc éves, tapasztalatlan tanárjelölt olyan diákokkal foglalkoztam, mint Gubás Gabi, vagy Major Melinda. Fegyelmetlen társaság volt az övéké, de nagyon szerettem őket, és utólag kiderült – sokat tanultak tőlem akkoriban.

– Mikor sikerült bejutni a Színművészeti Egyetemre?

– A negyedik évet kezdtem a Zeneművészetin, amikor sikerült a felvételem a Színművészetre. Érdekes volt a vizsga. Az első, az énekes forduló lazán ment, a második után is éreztem, hogy minden rendben lesz. A harmadik rosta az Ódry Színpadon zajlott aznap, amikor nekem a Zeneművészetin nagyon komoly évfolyamvizsgám volt. A Színművészetin engedélyezték, hogy egy nappal az első időpont után mutassam meg magam. Besétáltam akkor – és negyvenöt férfivel kellett összemérem magam. Kiderült ugyanis, hogy a felvételin fiú- és lány-napokat tartottak. A főiskola évei ugratással teltek emiatt számomra. Egyébként annyira beleszerettem a színház világába, hogy képtelen voltam a Zeneművészetit folytatni, sajnos abbahagytam. De nyertem helyette egy fantasztikus közösséget, és gyakorlatilag eddigi életem négy legboldogabb évét.

– A pályádat Szolnokon kezdted...

– A főiskola mellett már szerepet kaptam Szolnokon, olyan zseniális szakemberek mellett, mint Selmeczi György és Schwajda György. Jó visszaemlékezni azokra az időkre, mert rengeteg csodálatos főszerepet játszottam, a legkülönbözőbb műfajokban. Kicsit szomorú vagyok, mert mára erősen felhígult a szakma, a számtalan tanoda rengeteg fiatalat beenged a színházi világba, így nagy a munkanélküliség és csökken a színvonal. Közben a média gondoskodik a sztárcsinálásról, és ahogy látom, nem a minőség van előtérben, hanem az érdekek. Én még mindig abban a színházban hiszek, amely a szórakoztatáson túl tanítani is képes, amely jobban tudja tenni az embereket. Egyre nehezebb erkölcsileg, anyagilag talpon maradni, komolyabb megalkuvások nélkül boldogulni ezen a pályán. Ijesztő értékválság van a világban, ami erősen megmutatkozik a mi szakmánkban is.

– Csalódott vagy?

– A szüleim arra tanítottak, hogy mindig minőséget kell produkálni, és én ehhez tartom magam azóta is. Könnyebb lenne minden szempontból eladni magam, szappanoperákban szerepet vállalni, botrányokkal címlapra kerülni, de az nem az én formám. Büszke vagyok arra, hogy azon kevés színésznők közé tartozom, akik képesek egyik este drámában színpadra lépni, míg a következő napon operában, operettben, vagy akár musicalben. Ugyanakkor nem titkolom, hogy bánt a budapesti kollégák közönye, az, hogy a vidéki lét szinte lenézendő szakmai körökben. Nem hiszek a Pest-centrikusságban. Én a minőségi munkában hiszek és abban, hogy figyelünk kell egymásra, tanulunk kell egymástól. Szeretem a Miskolcon egyértelműen jelenlévő emberi hangot, jó, hogy itt vannak barátok, és öröm, hogy ezekből a barátságokból erős színpadi munkák is születhetnek. De fáj az, hogy a miskolci közönségen túl nem figyel ránk senki, hogy a remekül indult, általunk kezdeményezett Egyetemi Kommandó nevű társulat néhány sikeres fellépés után feloszlani kényszerült – anyagi okok miatt. Depressziós nem vagyok, mégis azt mondom, sok a tévút ma a világban, ami csüggedtté tesz.

– Milyen színházban hiszel?

– A minőségi színházban, a minőségi színjátszásban. Abban a színházban, ahol a színészek tudnak beszélni, jól énekelni, és jól táncolni. Ahol lehet és kell tanulni, fejlődni. Életem egyik legnagyobb bókja volt, amikor Schwajda György azt mondta nekem: azt szeretem benned, hogy biztos minőséget nyújtasz a színpadon. De panaszkodni nem akarok, inkább felvállalom a küzdelmet, és fennhangon hirdetem azt, amiben hiszek. Panaszra okom egyébként sincs, mert bár a főszerepek ritkulnak, inkább a karakterszerepek találhatnak meg – viszonylag sokat vagyok színpadon. Az Anconai szerelmesekben iszonyatos energiákat lehet mozgatni, minden felgyülemlett feszültséget kiénekelhetek magamból. A Hajmeresztő egy izgalmas vállalkozás, ahol kommunikálni kell a nézővel, ami megint egy újfajta kihívás. Az opera pedig – jelen esetben a Hoffmann meséi – ajándék, amely azt a ritka érzést adja meg számomra, az abszolút humanista számára, hogy mégis kell legyen Isten, ha ilyen gyönyörűségek születnek a világban. Minden operaelőadás megadja nekem azt a felemelő érzést, hogy tehettem valamit az emberekért.

– Van élet a színházon túl?

– Kéne, hogy legyen, de nem nagyon van. A párom is szakmabeli, és egyébként is vallom: az embert erősen meghatározza, hogy mi a foglalkozása. Az én leglényegesebb emberi vonásom az, hogy színész vagyok, annak megfelelően élek és viselkedem. Egyébként is bohém pár vagyunk mi, ami nem jelent felelőtlenséget vagy könnyelműséget, csak egyfajta kellemes, jókedvű szabadságot a mindennapokban. A színész-lét nagy lelki segítség is, mert az ember kijátszhatja magából a félelmeit, fájdalmait, felfokozott érzéseit. Ha nem ezzel foglalkoznék, talán pszichiáter lennék, mert a hobbim az ember. Nem tudom, hogy igazán jól érzem-e magam mostanában, mert harmincöt évesen egy nő már gyermekre vágyik, és azt is érzem, bár lelkiileg fiatal maradtam, hogy nagyon sok szerep elment már mellettem. Az idő rohan, még ha a mindennapokban nem is foglalkozom ezzel. Egyébként nem vitás, megszállott vagyok. És ezúton jelzem – az elveimet nem hagyom elveszni, küzdeni akarok azért, amiben hiszek.

Szabó Virág

